

Küçük Leopar Kertenkelesi

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Leopar Kertenkelesi

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük leopar kertenkelesi Leo, güneşin kumu yumuşacık ve altın rengi yaptığı sıcak çölde yaşardı. Tereyağı sarısı derisi küçük koyu kahverengi beneklerle kaplıydı ve kocaman siyah gözleri merakla parlardı. Minik tırnaklı ayak parmaklarının arasında pürüzsüz bir çakıl taşı taşırdı; bir sabah bulduğu şanslı hazinesiydi bu. 'Bugün ne keşfedeceğim acaba?' diye düşündü Leo, kocaman dostça gülümsemesiyle.

Güneşli bir öğleden sonra, parlak mavi bir böcek vızıldayarak indi ve tam Leo'nun kafasına kondu. 'Merhaba!' dedi böcek. 'Ben Pip. Altı ince bacağım ve ışıktta yeşile parlayan koyu mavi bir kabuğum var.' Leo parlak siyah gözlerini kırıştırdı. 'Ben de Leo,' dedi. 'Çölüme hoş geldin!' Pip'in kehribar rengi gözleri parladı. 'Keşfetmek için ne harika bir yer!'

Leo ve Pip kayaların ve kumların arasından birlikte yola koyuldular. öl harikalarla doluydu: pembe çiçekli bir kaktüs, sınav çeken bir kertenkele ve uzun kulaklı bir yabani tavşan. Pip, Leo'nun omzuna tünemiş, gördüğü her şey hakkında çene çalıyordu. 'Şu buluta bak!' diye bağırdı. 'Dev bir kaplumbağaya benziyor!' Leo güldü. 'En güzel şeyleri görüyorsun, Pip.'

Dolaşırlarken Leo, Pip'e şanslı çakıl taşını anlattı. 'Onu büyük kanyon duvarının yakınında buldum,' dedi. 'Pürüzsüz ve sıcacık, bana cesur hissettiriyor.' Pip ince bir bacağıyla ona dokundu. 'Çok güzel,' dedi. 'Belki bizi özel bir şeye götürür!' Leo gülümsedi. 'Yolu takip edip görelim.'

Güneş yükselip kum ısınana kadar yürüdüler. Leo, kayalık bir sırtın üzerinden tırmanırken tombul, bölmeli kuyruğu sallanıyordu. Pip kafasının üstünde yol gösteriyordu. 'Sola! Yok, sağa! Dur—dümdüz ileri!' Leo kıkırdadı. 'Sen ne şapşal bir rehbersin, Pip.' Ama bir sonraki kayanın ardında ne olduğunu merak ederek yürümeye devam etti.

Aniden, zemin gizli bir kanyona doğru düřtü. Leo kenarda durdu, kocaman siyah gözleri fal taşı gibi açılmıştı. 'Vay canına,' diye fısıldadı. 'Şuna bak!' Pip parmak uçlarında yükseldi, kısa antenleri titriyordu. 'Böyle bir şeyi hiç görmemiřtim!' diye ciyakladı. Kanyon duvarları, yere düşmüş yıldızlar gibi minik ışıklarla parlıyordu.

Leo ve Pip dikkatlice aşığı indiler. Kanyonun tabanı, her biri yumuşak mavi-beyaz bir ışıkla parlayan taşlarla kaplıydı. 'Minik aylar gibiler!' dedi Pip, kehribar rengi gözleri ışıқта parlıyordu. Leo bir taş aldı, ayak parmaklarında sıcacıktı. 'Nasıl parlıyorlar?' diye sordu. 'Belki büyölüdürler,' diye fısıldadı Pip.

Kanyonu yan yana keřfettiler. Leo kalp řeklinde bir tař buldu. Pip ise minik bir ateř bceęi gibi titreřen bir tař buldu. 'řuna bak!' deyip durdular, her srprizi paylařarak. Daha derinlere dolařtıkça parlayan tařlar yollarını aydınlattı ve kahkahaları kanyon duvarlarında yankılandı.

Pip, Leo'nun kafasına tünedi ve ince bir bacağıyla işaret etti. 'Koca bir duvar dolusu var!' diye bağırdı. Leo daha yakından bakmak için tırmandı. Taşlar pırıl pırıl parlayarak yıldızlı bir gökyüzü gibi desenler oluşturuyordu. 'Gizli bir hazine odası gibi,' dedi Leo. 'Ve onu birlikte bulduk.' Pip başını salladı. 'Bir şeyleri bulmanın en güzel yolu birlikte olmaktır.'

Dinlenirlerken Leo bir şey fark etti. Pip ile yakın olduklarında parlayan taşlar daha da parlak görünüyordu. 'Görüyor musun?' diye sordu. Pip küçük yuvarlak kafasını yana eğdi. 'Birlikteyken taşlar daha çok parlıyor!' dedi. 'Belki dostluğu seviyorlardır.' Leo gülümsedi. 'Ya da belki dostluk her şeyi daha parlak yapıyordur.'

Tam o sırada ışık solmaya başladı. Leo başını kaldırdı ve güneşin kanyon kenarında battığını gördü. 'Eve dönmeliyiz,' dedi. Ama Pip'in antenleri sarktı. 'Gitmek istemiyorum,' dedi. 'Burası çok harika.' Leo bir an düşündü. 'Geri gelebiliriz,' dedi. 'Ve yanımızda parlayan bir taş götürebiliriz.'

Leo küçük, parlayan bir taş aldı ve güvenli bir yere koydu. Pip, kanat kılıfına sığan minik bir tane buldu. 'Artık bu macerayı hep hatırlayacağız,' dedi Leo. 'Ve hep birbirimize sahip olacağız.' Pip, Leo'nun parmağına sarıldı. 'Sen bir böceğin sahip olabileceği en iyi dostsun.' Leo'nun kocaman gülümsemesi daha da genişledi.

İlk yıldızlar belirirken kanyondan dışarı tırmandılar. öl serin ve sessizdi, kum Leo'nun ayak parmaklarının altında yumuşacıktı. Pip, Leo'nun kafasında bir şarkı mırıldanıyordu. 'Ne gündü ama,' dedi. 'Ne harika, ne pırıltılı, ne gizemli bir gün.' Leo de aynı fikirdeydi. 'Ve daha bitmedi,' dedi. 'Hâlâ eve gitmemiz gerekiyor.'

Leo'nun yuvasına döndüklerinde parlayan taşları küçük bir çıkıntıya koydular. Taşlar, sıcacık yuvaya çevresine ılık bir ışık yaydı. 'Kendi minik kanyonumuzu bulmuş gibi olduk,' dedi Pip. Leo tombul kuyruğunu şanslı çakıl taşının etrafına doladı. 'Dostluk her şeyi parlatır,' dedi. 'Sen buradayken en karanlık gece bile aydınlık geliyor.'

Ertesi sabah Pip hâlâ oradaydı, Leo'nun omzuna tünemişti. 'Bugün neyi keşfedelim?' diye sordu. Leo parlayan taş, sonra dostuna baktı. 'Her yeri,' dedi. 'Yeter ki birlikte olalım.' Yeni bir maceraya hazır, çöle doğru yola koyuldular; dostlukları her taştan daha parlak parlıyordu.

Ve o günden sonra Leo ile Pip çölü yan yana keşfettiler. Merakın harika bir şey olduğunu öğrendiler, özellikle de bir dostla paylaşınca. Parlayan taşlar onlara gizli kanyonlarını hatırlattı, ama en çok sevdikleri şey birbirlerinin arkadaşlığıydı. Çünkü birlikte merak etmek her macerayı daha güzel kılar.